

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

شنبه، ۰۵ مارچ ۲۰۲۲

ترجمه: میر عبدالرحیم عزیز
نویسنده: Algernon D'Amassa

غارت بانک مرکزی افغانستان زندگی بیگناهان را برباد میکند

شما در بانک پول دارید، اما بانک ها پول ندارند. چک ها بی ارزش هستند. مشاغل بسته اند. قیمت ها سرسام آور صعود کرده است. مراقبت های صحتی و سایر خدمات در هم شکسته شده است، دولت تحت یک نظام ظالم در حال نابودی است. اشیاء را نمیتوان وارد کرد و غذا هم کمیاب است. زمستان سختی است و آنچه را که فروخته اید، ممکن مجبور شوید برای گرم نگهداشتن خانواده خود بسوزانید. چیزی برای خوردن وجود ندارد: اکثر حاصلات خانواده شما در سال گذشته نتیجه نداد، حیوانات اهلی شما نابود شدند و حال فرزند شما، یک کودک نوپا، بیمار است. مکانی برای بردنش نیست. شما در میان ۲۳ میلیون نفری هستید که قادر به خوردن غذای روزانه در کشورتان نیستند و امسال ممکن است به ۹ میلیون نفری بپیونددید که با قحطی آشکار روبرو اند. پول نقد کجاست؟ یک ابرقدرت خارجی، با ثروت انبوه خود، آن را غضب کرده و قصد دارد نیمی از آن را میان یک عده از مردم خود تقسیم کند، در حالیکه اعضای خانواده شما در مقابل چشمانتان از گرسنگی جان های خود را از دست میدهند. بیرحمی این سیاست غیرقابل درک بوده و با زبان بروکراسی دساتیر اجرائی پوشیده است. با آنهم، این سیاست فعلی ایالات متحده در قبال افغانستان است.

رئیس جمهور جو بایدن که وعده پایان دادن به "جنگ های همیشگی" امریکا را داد، به نظر میرسد با عقب نشینی از "درگیری" ۲۰ ساله ما در افغانستان شش ماه قبل، گامی شجاعانه برداشت. اما او این کار را نکرده است: دولت اکنون در عوض، جنگ اقتصادی به راه انداخته است، ابتدا با ضبط ۷ بلییون دلار از بانک مرکزی آن کشور و اکنون متعهد شده است که نیمی از آن را صرف کمک های بشردوستانه کند و نیمی دیگر را برای تسویه حساب های قانونی احتمالی با خانواده های قربانیان حملات تروریستی ۱۱ سپتمبر نگهدارد. این بمب و طیارات چنگنده اف-۳۵ نیست، با این حال تاثیر

آن بر زندگی بیگناهان تباه کننده است. این نه تنها بدن ها را نابود میکند، بلکه همان زمینه ای را که جامعه مدنی و ثبات منطقه ای ممکن است روی آن قرار گیرد، از بین میبرد. تلاش برای اعمار بر روی این خرابه به شدت به کمک های بلاعوض، وام ها و واردات از کشورهای ثروتمند تر بستگی دارد و این ترتیب تصادفی نیست. این وضعیت مخصصه دولت دوران جنگ تحت حمایت ایالات متحده بود که به شدت به کمک های خارجی وابستگی داشت. با فروپاشی آن دولت و نیروهای امنیتی آن، حاکمان مستبد قبلی، طالبان، موقعیت خود را به عنوان قدرت بالفعل از سر گرفتند.

این برای هر فردی که سعی میورزد در افغانستان زنده بماند بدبختی است، زیرا طالبان یک سازمان تروریستی مشخص شده است که هدف تحریم های اقتصادی بوده که به دوران حکومت قبلی آنها بر می گردد. علاوه بر این، ایالات متحده نمی تواند یا نمی خواهد توضیح دهد که آیا این تحریم های گذشته در مورد نظام یا افراد طالبان که قبلاً نام برده شده است اعمال می شود یا خیر.

در حال که ایالات متحده به برخی از ادارات امدادی اجازه داده است تا در آنجا فعالیت کنند (و به کمک های بشردوستانه فخر می فرورشد)، اما یک عده ادارات دیگر به دلیل ترس از نقض تحریم ها، از کمک خود داری کرده اند که تأثیرات منفی آن تشدید یافته است. اگر توجه کنیم، کسانی که آنجا هستند، داستان های وحشتناکی را بازگو می کنند. سازمان ملل به امید جمع آوری بیش از ۵ بلیون دالر برای کمک به مردم افغانستان از دیگران تقاضای کمک دارد و شما نیز می توانید هر گونه پول اضافی خود را به سازمان های غیر دولتی که در آنجا کار می کنند اهدا نمائید.

اما از ۱۱ فروری به بعد، سیاست ایالات متحده این بوده است که نیمی از پولی را که از افغانستان غارت کرده، برای جبران غرامت شاکیان امریکائی که علیه طالبان به ارتباط همکاری شان با تروریست ها اقامه دعوی نموده اند، اختصاص میدهد. (آنها در حمله ۱۱ سپتمبر دخیل نبودند) اعلامیه کاخ سفید اذعان داشت که دولت حتی قبل از اینکه طالبان کنترل را از سر بگیرند از بدتر شدن اقتصاد افغانستان که در آستانه سقوط قرار داشت، آگاه بود.

با این حال، از نظر اخلاقی یک اقدام غیرقابل دفاع انجام داد که بانک مرکزی کشور و میلیون ها انسان را که بیش از ۲۰ سال قبل در قبال اقدامات القاعده مقصر نیستند، نابود کرد.

پایان